

N:o 18.

Ank. till Riksd. Kansli den 23 April 1875, kl. 2 e. m.

Memorial, med förslag till sammanjemkning af Kamrarnes skiljaktiga beslut vid behandling af Utskottets utlåtande N:o 7 i anledning af väckt motion om ändring i gällande bestämmelser rörande dikning.

Jemlikt 63 § i Riksdagsordningen åligger det Lag-Utskottet att söka, så vidt möjligt är, sammanjemka de skiljaktiga beslut, Kamrarne vid behandling af omförmälda utlåtande fattat angående 8 § i det deri framlagda författningsförslag, hvilken paragraf är af följande lydelse:

»Försummar den, som dikningsskyldigheten åligger, att hålla dike i giltigt stånd och bättrar han ej skyndsamt derå förefunnen brist, då han tillsagd varder, ersätte all den skada och förlust, som deraf tillskyndas annan.»

Denna paragraf har blifvit godkänd af Andra Kammaren, hvaremot Första Kammaren ansett densamma böra erhålla ett så lydande tillägg:

»Bättrar han ej och vill sakegare, som af försummelsen lida kan, bristen sjelf bota eller bota låta, kalle då två ojäfvige män att syn hålla och njute, sedan bristen af dem vitsordad är, utmätning för kostnaden, då han liter kronofogde eller magistrat derom till. Nöjes den, som diket hålla skall, ej deråt, instämme sin talan till Rätten inom tre månader efter utmätningen.»

Af den diskussion, som vid frågans behandling i Första Kammaren egt rum, inhemtas, att Kammarens beslut om ofvanberörda tillägg till ifrågasvarande paragraf varit grundadt derpå, att, då det i de flesta fall vore nära nog omöjligt att bevisa den förlust, som uppkomme i följd af försumlighet i afseende på dikes hållande i giltigt stånd, det vore af vigt, att den, som af försummelsen kunde lida skada, tillerkändes befogenhet att, om den, som

dikningsskyldigheten åläge, ej efter tillsägelse bättrade hvad som bruste, sjelf få på den tredskandes bekostnad ombesörja det dikningsarbete, som erfordrades. Att, sedan försummelsen blifvit genom syn af gode män, som kunna anses dertill besitta behöflig sakkännedom, vitsordad, medgifva en dylik befogenhet för den, hvilkens rätt kan vara af försummelsen beroende, synes ock i följd af sakens natur vara till förekommande af rättskränkningar erforderligt; men att, på sätt Första Kammaren vidare beslutat, jemväl tillerkänna den, som sålunda fullgjort en annans dikningsskyldighet, att på grund af sin blotta uppgift om de kostnader, som varit dermed förenade, därför hos denne genast njuta utmätning, anser Utskottet deremot desto mindre lämpligt, som en sådan rätt till omedelbar exsekution, derest den vore behöflig, skäligen borde vara förenad med förbindelse för den, som ville deraf sig begagna, att åvägabringa tillförlitlig utredning om det belopp, hvartill kostnaden uppgått, samt frågan om kostnadsersättningens utbekommande i allt fall icke synes vara af den brådskande beskaffenhet, att, i brist af åsämjande, densamma icke lämpligast torde böra göras beroende på utförande genom rättegång i laga ordning.

På grund häraf får Utskottet värdsamt hemställa,

att Kamrarne, med frånträdande å ömse sidor i viss mån af sina rörande ifrågavarande paragraf fattade beslut, ville besluta, att densamma skall erhålla följande lydelse:

»Försummar den, som dikningsskyldigheten åligger, att hålla dike i giltigt stånd, och bättrar han ej skyndsamt derå befunnen brist, då han tillsagd varder, ersätte all den skada och förlust, som deraf tillskyndas annan. Vill den, som af försummelsen lida kan, bristen sjelf bota eller bota låta, kalle då två ojäfvige män, hvilka äro ledamöter i egodelningsrätt, skiftes gode män eller nämndemän, att syn hålla, och ege, sedan bristen af dem vitsordad är, att arbetet på den försumliges bekostnad verkställas.»

Stockholm den 22 April 1875.

På Utskottets vägnar:

ERIC SPARRE.